

že by tedy nastalo ručení jen tehdy, kdyby manželka participovala na příjmu z podnikání manželova nebo nabyla z jeho jmění majetkových hodnot; naopak vylučuje zcela všeobecné znění tohoto předpisu jakýkoli restriktivní výklad ve smyslu stížností uplatněném. Poukazuje-li stížnost na domnělé intence zákonodárcovy, upozorňuje se, že pro interpretaci normy rozhodné je jediné to, co zákonodárce jako svou vůli v zákoně samém projevil, a nikoliv intence, které v tomto projevu nedošly výrazu. Cit. předpis § 21 nebyl změněn ani doplněn žádnou pozdější normou, zejména se tak nestalo § 264 odst. 2 zákona o přímých daních č. 76/1927 Sb., jenž, jak stížnost sama připouští, upravuje ručení za přímé daně, tedy právní obor odlišný. Ježto cit. § 21 v rámci zák. čl. XIX:1907 upravuje ručení manželů odchylně a s a m o s t a t n ě, není místa pro použití jakékoliv analogie.

Č. 12.669.

Živnostenské právo. — Řízení před nss: Jestliže k návrhu vymáhajícího věřitele bylo povoleno exekuční zabavení hostinské koncese dlužníkovy, není živnostenský úřad oprávněn vyhověti dlužníkově žádosti za přeložení této koncese do jiné místnosti. — Vymáhající věřitel je legitimován naříkati před nss konečné rozhodnutí, kterým bylo takové žádosti dlužníkově vyhověno.

(Nález z 1. prosince 1936 č. 13.347/36.)

V ě c: Fa Emanuel U. v Unhošti (adv. Dr. Bohumil Poslušný z Prahy) proti rozh. min. obchodu (za zúč. Eduarda P. ml. adv. Dr. Rudolf Glück z Prahy) o přenesení živnosti hostinské a výčepní.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v Hořovicích výměrem z 31. října 1932 povolil Eduardu P. ml. v Berouně, nynější zúč. straně, ve smyslu § 20 živn. řádu přenesení živnosti hostinské a výčepní, provozované na základě koncesního dekretu z 23. října 1926 v domě čp. 507 v Berouně, do novostavby na parc. č. kat. 1036 v Berouně.

U příležitosti stížnosti nynějšího st-le zem. úřad v Praze výměrem z 3. května 1933 zakročil a zrušil řečený výměr I. stolice v podstatě z toho důvodu, že uvedená živnost a koncese byla usnesením okr. soudu v Berouně z 24. června 1931 zabavena a jejímu majiteli současně bylo zakázáno, aby se zabavenou živností a koncesí nějak nakládal, takže živnostenský úřad, jenž byl o tomto usnesení včas vyrozuměn, měl žádost za přenesení koncese odmítnouti pro nepřípustnost.

Žal. úřad nař. rozhodnutím výměr zem. úřadu na odvolání zúč. strany zrušil a ponechal v platnosti výměr okr. úřadu z 31. října 1932 z důvodu, že rozhodnutí o této záležitosti spadá výlučně do kompetence úřadů živnostenských a zmíněná koncese hostinská zůstává i po přenesení do jiného stanoviště stále pravoplatně zabavena, takže účel soudního opatření zůstává nedotčen.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil toto:

Soudu bylo se především vypořádati s otázkou, je-li tu stížnost podána osobou ve věci legitimovanou ve smyslu § 2 zákona o ss, ježto jen tehdy může ji podrobiti své kognici. Tuto legitimaci popírala při veřejném ústním líčení i zúč. strana. Soud v daném sporu legitimaci st-li přiznal.

Nss již v nálezu Boh. A 2136/23 vyslovil právní názor, že tím, že okr. soud k návrhu vymáhajícího věřitele povolil exekuční zabavení živnosti hostinské a výčepní dlužníkovy a příslušné koncese, věřitel nabyt práva, aby dlužník se zdržel všeliké dispozice s touto živností, jakož i příslušnou koncesí a aby úřad zabránil dlužníku dispozice s těmito exekučními objekty. Na tomto právním názoru trvá nss i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu k cit. nálezu. Měl-li podle toho st-l subjektivní právo na ochranu úřadu před disposicí dlužníkovou proti zákazu soudu, nelze mu upřít ani oprávnění uplatňovati toto právo u tohoto soudu.

Z uvedeného právního názoru se pak podává ve věci samé dále, že dispozice dlužníka s řečenými exekučními objekty proti zákazu je nepřipustná a že jí úřad má zabrániti. Jestliže proto přes to, že o povolení exekuce k návrhu st-le jako vymáhajícího věřitele proti zúč. straně zabavením a propachtováním živnosti a koncese a o současně vydaném zákazu dlužníku, aby zabavenou živností a koncesí, jakož i zařízením nějak nakládal, živnostenský úřad byl vyrozuměn, k oznámení dlužníka, že v nejbližších dnech uzavře a docela zruší svoji koncesi a přeloží ji do novostavby vedle, povolil ve smyslu § 20 živn. řádu přenesení koncese a tak schválil disposici dlužníka zakázanou jemu soudem, byl st-l poškozen ve svém právu a stěžoval si právem. Nař. rozhodnutí, které vychází z právního názoru opačného, bylo zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.670.

Pojišťovací právo: Ručební závazek nového majitele podniku za úrazové příspěvky podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 (R. T. 633/17) plyne z totožnosti jím provozovaného podniku s podnikem předešlým.

(Nález z 1. prosince 1936 č. 16.728/36.)

Prejudikatura: Boh. A 7565/28, 9048/31.

Věc: Slovenská všeobecná úvěrní banka, úč. spol., v Bratislavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 26. ledna 1934 o ručení za úrazové příspěvky.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 13. září 1927 zem. úřadovna pro pojišťování dělníků na Slovensku v Bratislavě vyslovila, že firma Levický parní mlýn a krupárna v Levicích je podle § 21 min. nař. č. 4790/1917 solidárně zavázána za dlužné úrazové příspěvky, které byly pravoplat-